

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa K. D., R. D.

i M. D.

przeciwko Z. K. i B. Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa 1276/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów K. D. i R. D. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł oraz na rzecz powódki M D. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pozwanych Z. K. i B. Ż. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu uwzględniającego powództwo K. i R. D. i M. D. o zapłatę.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwani uzasadniali wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (zob. postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc mające walor nowości i służące rozwojowi prawa. Powołanie się na potrzebę jego rozstrzygnięcia wymaga poza sformułowaniem samego zagadnienia nadto przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (m.in. postanowienia SN: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, nie publ.).

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu sformułowanemu przez skarżących, które w świetle uzasadniającej je argumentacji ma w istocie prowadzić do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu stawek za czynności adwokackie określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800), mającym w sprawie zastosowanie na podstawie § 21 tego rozporządzenia, orzeczono jak w sentencji.

jw